

ปัจฉิมบทแห่งยูนนาน

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

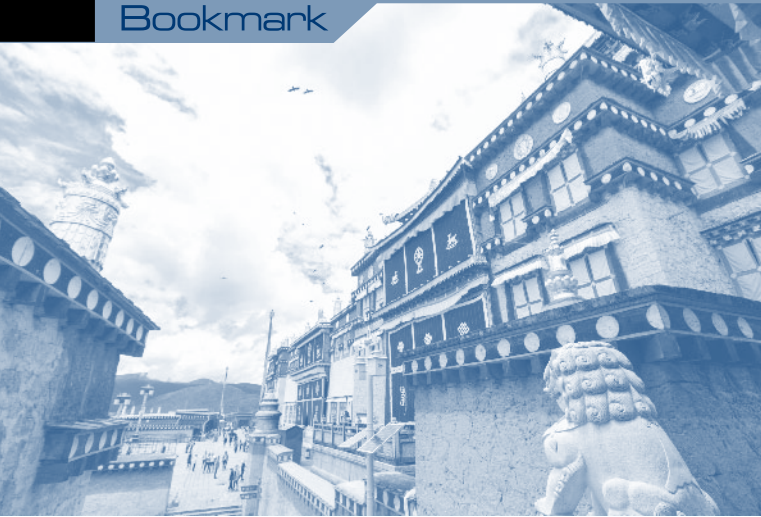
เข้า วันรุ่งขึ้นในวันเกือบจะสุดท้ายของทริปนี้ชาวคณะมี RC ให้เก็บพอสมควร แต่สภาพของแต่ละคนตอนนี้คือยิ่งกว่าศพไว้เรื่องแรง ปากแห้งซีดเหมือนขาดน้ำ เพราะเมื่อคืนนี้เราต่างก็เผชิญมรสุมกันมาถ้วนหน้า ส่วนตัวอาจจะไม่ได้อะไรมาก แค่วิถีชีวิตแบบๆ แต่เพื่อนนางหนึ่งถึงขั้นนอนในส้วมกันเลยทีเดียว มันวิกฤติซะจนคิดกันว่าเราจะรอดไหมนะ RC วันนี้จะล้มหรือเปล่า แต่เห็นอะไรอื่นใดเราต้องเอาชีวิตรอดก่อน ไม่อย่างนั้นก็จะทำอย่างอื่นไม่ได้

พวกเรารวบรวมพลังเลือกสุดท้ายอาบน้ำแต่งตัวเพื่อออกไปแวะที่ร้านขายยาก่อนที่จะไปต่อกัน แต่มันไม่ถนัดขนาดนั้นนะสิคุณ ตอนนี้อยากน้ำ และค้นหาคำศัพท์เกี่ยวกับอาการป่วยเตรียมไว้ เผื่อว่าจะได้สื่อสารกับเภสัชกรให้จ่ายยาได้ถูกต้อง จังหวะที่เดินเข้าร้านยาไปก็แอบสิ้นหวังนิดๆ เพราะสิ่งที่เราเห็นนี่คือเป็นร้านขายยาแบบบ้านเราไม่มีผิด มีตู้กระจกเรียงรายเต็มไปหมด พร้อมกับยากล่อง ยาผง ยาขวดอีกเพียบ และแน่นอนว่าทั้งหมดเป็น

ภาษาจีน...นี่ก็พยายามบอกเภสัชกรสาวไปว่า 我朋友拉肚子 (หว่าเผิงไห่ยว ลาดู่จี - เพื่อนฉันท้องร่วง) เป็นสำนวนหากินสมัยเรียนเลยละ เภสัชกรสาวก็พยายามสื่อสารอะไรมาต่างๆ ตามว่าหนักไหม (ท้องร่วงนี้ยังไม่หนักเธอ ตามจริง) อาการเป็นยังไงอีก แล้วก็ไปหอบยามาให้เลือกจำนวนหนึ่ง หยิบมาดูแล้วก็ท้อใจ เพราะยาทุกตัวก็ระบุเหมือนกันหมดว่าบรรเทาอาการท้องเสีย จนแล้วจนรอดเดอะแก๊งก็ถอดใจ เดินออกมาจากร้านยาแล้วปลอบใจตัวเองว่า “จริงๆ ค่อยยังชั่วแล้วละ” และใช้วิชาหมอลชาวบ้านประคองชีวิตจนจบวัน

เข้าวันนี้เป้าหมายสุดท้ายในทริปนี้ก็คือ วัดซงจ้านหลิน (松赞林寺) หรือวัดโปตาลาน้อย ซึ่งจำลองแบบมาจากพระราชวังโปตาลาที่กรุงลาซา ประเทศจีนนี่แหละ เป็นวัดนิกายลามะหมวกเหลืองแบบทิเบตที่ใหญ่ที่สุดในมณฑลยูนนาน จำได้ว่าตอนที่วางแผนว่าอยากจะมาเที่ยวที่นี้คือได้รับแรงบันดาลใจมาจาก “ลามะจักรทอง” จากเรื่องมังกรหยกโดยแท้ คือรู้แค่นั้นเลยอยากเห็นลามะตัวจริง เขาก็มีจักรทองไหมนะ มันต้องเท่มากแน่ๆ ...ว่าไปนั่นจริงๆ แล้วก็ได้กลิ่นอายของความเป็นทิเบตตั้งแต่เหยียบลงบนแผ่นดินแห่งกรี-ลาแล้วละ แต่ถ้าจะให้ตายตาหลับก็ต้องเจอลามะตัวจริงเสียจริงก่อนตัววัดต้องนั่งรถออกนอกเมืองไปไกลพอสมควร ต่อรถเมล์รถทัวร์อะไร วุ่นวายไปหมด สิ่งแรกที่ต้องทำก็คือการไปยื่นรอรถเมล์ที่ป้ายนั่นเอง แต่รอแล้วรอแล้วรถเมล์สายที่ผ่านก็ไม่มาสักที นี่ก็ว่าดูป้ายไม่ผิดนะว่าจะผ่านตรงป้ายนี้ด้วย (ป้ายรถเมล์ที่นี้บอกเส้นทางละเอียด แต่รู้สึกว่าจะละเอียดไปจนงงอยู่เหมือนกัน) รอจนท้อ เครื่องในยังไม่ปกติอยู่ด้วย

ใช่ครับ เรากำลังคิดจะใช้เงินแก้ปัญหา และที่แน่นอนยิ่งกว่าก็คือ คุณพี่แท็กซีผู้หยั่งรู้อนาคต นอศตราดามุสก็ทำไม่ได้ กรมอุตุฯ เหยออย่าหวังเลย พุงเข้ามาเทียบท่าถึงหน้าป้ายไปสิ พร้อมกับเสนอแพ็คเกจทัวร์มากมาย แล้วจะบอกว่าคุณพี่คนนี้เป็นคนเดียวกันกับที่ทางคณะทำพิธีใส่ที่แรกด้วยนะ เพราะมันมีรถเมลิ้งเธอ มันหยวนเดียวถูกกว่าเห็นๆ แต่มันไม่มาแค่นั้นเอง (ในใจคุณพี่คงบอกว่า พวกโง่เชื่อตูดตั้งแต่ที่แรกก็จบแล้ว) พอขึ้นรถได้ก็คนขับก็พยายามชวนคุยถามไถ่ชิงข่าวอะไรเราไป แต่เขาบริการครบวงจรนะ ถึงขั้นพาเราไปแวะซื้อตั๋วผ่านร้านตัวแทนจำหน่ายกันก่อนเลย ไม่ต้องไปยื่นขอซื้อกันที่หน้าวัด ได้ตัวปุ๊บก็รีบไปยังชุมทางรถทัวร์กันเลย

แม้ว่าระหว่างทางที่คนขับจะพยายามขายแพ็คเกจทัวร์มากมายแต่ก็ไม่ได้แถมเราหรอก ถนอมน้ำใจอย่างมากก็ได้แคร์รับนามบัตรมา พร้อมกับคำทิ้งท้ายว่า ถ้าทัวร์เสร็จแล้วเรียกเขามารับก็ได้ ก็ตามสไตล์แท็กซีท่องเที่ยวอะนะ คุณพี่พาเรามาทิ้งไว้ที่ชุมทางรถทัวร์ที่จะออกไปยังนอกเมืองสู่วัดซ่งจ้านหลิน ที่นี่มีบริการห้องน้ำครบครัน แคมป์ห้องน้ำสะอาดพอสมควร ใครไม่เข้าก็แยแล้ว ยิ่งหายากๆ อยู่ เสร็จสรรพก็เดินผ่านพนักงานอีกตัวเข้าไป (ตัวทัวร์จะแบ่งเป็นส่วนๆ ประมาณ 3 ส่วน เป็นส่วนรถทัวร์ขาไป และส่วนเข้าวัด) รอไม่นานรถทัวร์ก็มาเทียบท่าเพื่อขนนักท่องเที่ยวขึ้นไป รถวิ่งออกไปทางนอกเมือง ผ่านชุมชนที่ดูชุมชนสุดๆ เพราะถนนยังเป็นลูกรังแค้นๆ อยู่เลย ฝุ่นนี้ฟุ้งไปทั่ว สงสารมอเตอร์ไซค์ที่ขี่สวนไปมา มาก แล้วพี่คนขับก็ซึ่งได้ใจจริงๆ ซึ่งจนกลัวจะทะเลวนรถตกไหล่ทางไปซะก่อน

ไม่ทันไรรถก็มาจอดที่หน้าทางเข้ากันแล้ว มองไปไกลๆ ก็เห็นหลังคาวัดสีทองอร่าม ทองยิ่งกว่าทองปลอม ดูใหม่แบบเวอร์มาก เป็นสีทองตัดกับสีแดงเลือดหมูเข้มๆ ตามโทนสีหลักของที่นี่... ว้าวๆ นั้นลามะตัวจริงเสียงจริงนี่นา ชุดเขาเหมือนในหนังเลยนะ (แต่ไม่มีจักรทอง) แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือพอผ่านประตูหน้าเข้าไปแล้วก็ต้องมุงกับบันไดหินสูงชันเบื้องหน้า เล่นเอาไม่อยากจะไปต่อเลย บ้านนี้เมืองนี้ก็สูงจากระดับน้ำทะเลอยู่แล้ว มาเจอสูงขึ้นไปอีกก็คิดหนัก แต่เราก็ต้องไปเพราะถ้าไม่ไปคือยังไปไม่ถึงตัววัดเลยนะ

พอขึ้นมาได้แล้วก็เห็นวิวสวยเสีย สงสัยวันนี้ไม่มีงานสมโภชอะไรเจียมมาก ฝนก็พริ้วๆ ตลอดเวลา สร้างความรำคาญให้กับการเดินทาง อาคารแต่ละหลังใหญ่โตมาก แคมป์แบ่งเป็นโซนๆ อีกต่างหากกว่าจะทั่วก็ใช้เวลาพอสมควร แต่ภายในอาคารเกือบจะทุกหลังห้ามถ่ายภาพนะ เราจะถ่ายได้แต่ด้านนอก และสามารถไต่ระดับความสูงไปได้จนถึงหลังคาชั้นเดียว ซึ่งด้านบนก็จะเจอรูปปั้น และประติมากรรมสีทองอร่ามเต็มไปหมด ยิ่งดูใกล้ๆ ยิ่งทึ่งหนักกว่าเดิมอีก เจ็ดจ๋ามาแต่ไกล ก่อนจะกลับก็จำเป็นต้องแวะห้องน้ำสักรอบ และก็ไม่ได้ผิดหวังเลย ความจริงห้องน้ำไม่ได้เลวร้ายอะไรเลย มีให้เลือก 2 แบบด้วย คือแบบนั่งยองกับแบบชักโครก (ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่า) แต่ที่มันน่าคันใจคือความสะอาด มันละอะไปหมด ความแฉะ ความรอยเท้ายากันไปมา เปิดประตูไปก็ต้องลุ้นว่าจะเจอแจ๊คพอดหรือเปล่า แต่ก็เข้าใจนะว่ามันฝนตก สงสารคนทำความสะอาดจับใจเลย

ขากลับก็กลับท่าเดิม เพิ่มเติมคือแย่งที่นั่งกันสนุกมาก เพราะรถคันเล็ก มาช้าก็คือโดนไล่ลงอย่างโหดเหี้ยม ส่วนเวลาที่เหลือของวันชาวคณะก็ไม่ได้ทำอะไรมากมาย กลับไปนอนกึ่งรักษาร่างกายให้สมบูรณ์ที่ที่พัก เพื่อเตรียมตัวนั่งเครื่องบินจากเซี่ยงไฮ้-ลา กลับลงมาที่คุนหมิงหาซื้อของฝากรอบสุดท้าย แล้วเดินทางกลับประเทศไทย...เล่ามาจนถึงตอนสุดท้ายตลอด 1 ปีที่ผ่านมาหวังว่าผู้อ่านชาว TPA News ทุกท่านจะได้รับความสนุกสนาน และเกร็ดความรู้อะไรเล็กๆ น้อยๆ บ้าง ฉบับหน้าจะมีอะไรมาเล่าสู่กันฟังอีกก็อย่าลืมติดตามกันนะครับ 再见!

Small Tips

การมาทริปปเงินในรอบนี้ ทำให้รู้เลยว่าโลกเปลี่ยนไปเยอะมาก โดยเฉพาะโลกประเทศจีน **cashless society** ของเขากำลังแผ่ขยายไปทั่วทั้งประเทศ แต่สิ่งที่จีนยังเป็นเงินอยู่ก็คือ ไม่น่าเชื่อว่าเมืองท่องเที่ยวต่างๆ จะมีสิ่งที่ยอมรับนักท่องเที่ยวต่างชาติน้อยเหลือเกิน อารมณ์แบบว่าถ้าพึ่งคนในประเทศเวียนกันมาเที่ยวก็ไม่ต้องพึ่งใครแล้ว อะไรมาก่อนนั้น เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องเตรียมตัวไปเยอะๆ หน่อย หยูกยาต้องพร้อม เรื่องการสื่อสาร ถ้าไม่มีความรู้พื้นฐานเลย สามารถใช้สมาร์ตโฟนให้เป็นประโยชน์ได้ เพราะคนที่นี่ก็ใช้กับเราเวลาเข้าตาดจน สื่อสารกันไม่รู้เรื่อง พิมพ์แล้วแปลภาษาอื่นให้กันอ่านซะเลย ไม่ต้องเงิน ใช้ไลด และขอให้ทุกท่านสนุกกับการท่องเที่ยว และการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันนะครับ